

דַּע, מַאיִן בָּאתָ וּלְאֵן אַתָּה הוֹלֵךְ (פרקי אבות)

”שמישהו יעמוד בשער...”

התסכול הבלתי פוסק סביב איכות הקצינים הפוקדים את שערי המלט”ק יכולה להסתיים בקלות יחסית (לעניות דעתי...).

כל שנדרש הוא מופע אישור מועמדים שיבוצע ע”י מפקד המכללות למפקדי החטיבות. כשם שמפקד חטיבה קורא אליו את מפקדי הגדודים ועורך מופע אישור ליוצאי קורס מ”כים/קצינים כך ראוי לעשות במכללות. התייצבותו של מפקד החטיבה בפניי מפקד המכללות, אלוף בצבא הגנה לישראל, תחייב אותו לבחור את הקצינים הראויים ותבטל את הנוהג שקצין השלישות חותם בצורה עיוורת על ההמלצה ללימודים במלט”ק (להלן: 'חותמת גומי').

”חכם השביל מן ההולך בו...”

מפקדי הצוותים הינם סוסים דוהרים. מגיעים מהשטח 'רעבים' וצרובים בידע ונסיון שמבקשים לזרום ליכלי ריק' בדמות חניך. מתוך נאמנות למשפטו של משה דיין - **”מוטב לרסן סוסים דוהרים מאשר לדרבן פרדות עצלות”** – אנו חייבים לעודד ולאפשר לכל מפקד צוות לשנות ולהשפיע מנסיונו. יחד עם זאת, קיים צד שני למטבע. המלט”ק קיים למעלה מ-20 שנה. במהלך השנים האלו התעצב הידע: נוספו/נגרעו תכנים, התקיים איזון טבעי בין דרג לתפקיד, תרגילים/מערכים לוטשו והושחו. השתנות מחייבת לפגוש צורך בשינוי. אם לא קיים צורך שכזה ראוי לשמר. לטעמי, התכנית מאוזנת ועדיין מאפשרת לכל מפקד צוות להטביע את חותמו ונסיונו בכלל התכנים.

”איזהו מכובד?! המכבד את עצמו...”

המכללה לפיקוד טקטי נדרשת להיות סמל למצוינות, מגדלור במקצוע הצבאי. ספינת הדגל של הכשרת המפקדים ביבשה... - למעשה, כל סופרלטיב (סופרֶלְטִיב – שבח רב, מחמאה חזקה/מילון אבן שושן) שהקורא יחליט - מקובל.

לעניינו של נושא,

כל מופע מבית היוצר של המלט”ק צריך להיות בסטנדרט שלא מבייש את קורסי היוקרה בצה”ל. נדרש להתדיין ולקבל החלטה כיצד מתבצע תטל”ג, איך נראית הרמת כוסית לפני חג, כיצד מתקבל מפקד צוות חדש למלט”ק, כיצד בנוי סיור ועוד...

אמנם, מוטל באמור לעיל משקל גדול על מנהלות ונראות אך כוונתי היא גם לתוכן ומהות המופעים.

סימן טוב אוג' 20/אב תש”ף

עצור

התעורר

התחדל